

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **T. K.**, bývajúcej v S., zastúpenej JUDr. P. G., advokátom v K., proti žalovanej **R.**, so sídlom v K., zastúpenej JUDr. G. G., advokátom v K., **o určenie, že poistný vzťah trvá**, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 17 C 20/2010, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 30. októbra 2013, sp. zn. 11 Co 299/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 30. októbra 2013 sp. zn. 11 Co 299/2012 **o d m i e t a**.

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania v sume 139,92 € na účet advokáta JUDr. P. G. do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice I rozsudkom z 28. júna 2012 č. k. 17 C 20/2010-454 určil, že poistný vzťah medzi účastníkmi konania vyplývajúci zo zmluvy o poistení osôb č. X. z 19. októbra 1999 trvá a účastníci sú touto zmluvou o poistení viazaní. Žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania 760,22 € na účet jej právneho zástupcu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vzájomný návrh vylúčil na samostatné konanie. Rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 80 písm. c/ O.s.p., § 788 a nasl., § 493, § 516 ods. 1, § 570, § 574 ods. 1, § 575 ods. 1, 2, § 37 ods. 1 až 3, § 39, § 40a, § 49a, § 50a ods. 1 a 3, § 52 a nasl., § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 6, § 7 ods. 1 a 4, § 8 ods. 1 a 3, § 9 ods. 1, § 12 ods. 1 až 3, § 17 zák. č. 24/1991 Zb. o poisťovníctve v znení účinnom v čase uzavretia poistnej zmluvy, § 48 ods. 2, 3 a 4, § 35 ods. 1, § 67 ods. 1 zák. č. 95/2002 Z.z. o poisťovníctve v znení účinnom do 31. marca 2008. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že žalobkyňa 26. októbra 1999 uzavrela so žalovanou poistnú zmluvu produkt UDP-K s úrazovým poistením s koncom poistenia 20. októbra 2014. Doba platenia poistného

bola 10 rokov. Žalobkyňa si riadne plnila záväzky z poistnej zmluvy a platila dohodnuté mesačné poistné až do októbra 2009. Poistná doba bola dohodnutá na 15 rokov. Pre prípad smrti sa poisťovňa zaviazala zaplatiť 40 000 Sk + 50 000 Sk, pre prípad dožitia 60 330 Sk, pre prípad trvalých následkov úrazu 50 000 Sk a pre prípad trvalej invalidity 50 000 Sk. Žalobkyňa preukázala naliehavý právny záujem na určovacej žalobe, pretože určením sa odstráni stav právnej neistoty v jej právnom postavení z poistnej zmluvy. Súd dospel k záveru, že žalovaná v konaní nepreukázala, aby poistno-právny vzťah medzi účastníkmi konania z uzavretej poistnej (spotrebiteľskej) zmluvy zanikol na základe vzájomnej dohody podľa § 572 ods. 2 OZ, ani na základe ďalších zákonom predpokladaných dôvodov – odstúpením od zmluvy podľa § 497 OZ, dohodu o novácii záväzkov v zmysle § 57 ods. 1 OZ. V danom prípade súd prvého stupňa nezistil žiadny dôvod absolútnej neplatnosti zmluvy vrátane jej dodatkov, nakoľko poistná zmluva nie je v rozpore so žiadnym zákonom platným v čase jej uzavretia 26. októbra 1999 (ustanovenie § 31a zák. č. 95/2002 Z.z. v čase uzavretia zmluvy nebolo účinné). Taktiež podľa názoru súdu prvého stupňa nemožno poistnú zmluvu považovať za neplatnú preto, že by svojím obsahom alebo účelom zákon obchádzala, alebo aby dohodnuté plnenie z poistnej zmluvy odporovalo dobrým mravom, keďže plnenie si zmluvných povinností voči spotrebiteľom zo strany podnikateľa nemožno považovať za odporujúce dobrým mravom. Práve naopak žalovaná používala v zmysle zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa nekalé obchodné praktiky, ak uvádzala nesprávne informácie (ohľadne nemožnosti pokračovania v poistení a možnosti jednostranného ukončenia poistného vzťahu z jej strany, ktoré boli spôsobilé uviesť žalobkyňu do omylu a spôsobiť, že prijme rozhodnutie, ktoré by ináč nikdy neprijala) a používala praktiky v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti (§ 8 ods. 1 zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa platného v čase uzavretia poistnej zmluvy). K uvedenému súd prvého stupňa poukázal na základný princíp zmluvného práva vyplývajúci z čl. 2 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, podľa ktorého zmluvy sa musia dodržiavať, na princíp rovnosti strán záväzkového zmluvného vzťahu a platné zásady právneho štátu (zákaz retroaktivity, právnu istotu v zmluvných vzťahoch), pričom poznamenal, že žalovanú nikto nenútil navrhnúť také sumy poistného vo svojich zmluvách či podnikateľských stratégiách, a ktoré boli nepochybne jedným z rozhodujúcich faktorov vedúcich spotrebiteľov (i žalobkyňu) k uzavretiu zmluvy so žalovanou, ktorá naopak podcenila tvorbu dostatočných technických či iných finančných rezerv pre krytie z rizík zo svojich produktov, za čo odmieta nieť podnikateľské riziko. Vykonaným dokazovaním súd prvého stupňa nemal preukázaný ani žiadny z osobitných dôvodov zániku poistenia upravených v ustanovení § 800 – § 802 OZ a v čl. 5 a v čl. 11

ods. 2 Všeobecných poisťných podmienok, ktoré sú súčasťou poisťnej zmluvy uzavretej medzi účastníkmi konania (ďalej aj „VPP“), a jednostranný právny úkon žalovanej – oznámenie o zániku poistenia z 20. júna 2008 považoval za nedovolený, ktorý nemá oporu v zákone ani vo VPP. Za nedôvodnú považoval tiež námietku žalovanej, ktorou sa dovoľavala zániku povinnosti plniť v dôsledku tzv. dodatočnej nemožnosti plnenia v zmysle § 575 OZ a dospel k záveru, že žalovanou tvrdené skutočnosti nepreukazujú vzniknutú objektívnu nemožnosť plnenia podľa pôvodnej zmluvy, ktorá by nastala až po vzniku záväzku, bola objektívna a trvalá, teda že plnenie v tej časti zaniklo, keďže plnenie nie je nemožné, ak ho možno uskutočniť za sťažených podmienok, s väčšími nákladmi alebo až po dojednanom čase a ak je splnenie nemožné iba subjektívne, t. j. iba pre osobu dlžníka, záväzok nezaniká a dlžník je povinný plniť, a ak je záväzok fakticky i právne splniteľný, samotná hospodárska nemožnosť nemá za následok zánik záväzku. V danom prípade mal za to, že po uzavretí poisťnej zmluvy nedošlo k zmene právnej úpravy poistenia, ktorá by nedovoľovala vyplatiť dohodnuté poisťné plnenie z poisťnej zmluvy, teda plnenie z poisťnej zmluvy v zmysle zákona je možné a skutočnosť, že žalovaná až dodatočne po uzavretí poisťnej zmluvy zistila, že výšku poisťného vypočítala nesprávne, v rozpore s poisťno-matematickými normami alebo metódami, považoval za irelevantnú. Z predložených listinných dôkazov mu vyplynulo, že ak bolo žalovanej v súvislosti s vykonaným dohľadom Národnou bankou Slovenska uložené zjednať nápravu ohľadom kalkulačných vzorcov produktu UDP-K v zmysle novej právnej úpravy zákona o poisťovníctve pod hrozbou uloženia možných sankcií, toto sa nemalo dotknúť uzavretých poisťných zmlúv a žalovaná bola povinná aj napriek výsledkom kontroly orgánu dohľadu zotrvať v poisťnom vzťahu so žalobkyňou za podmienok, aké boli dohodnuté, čo nepochybne je plne v súlade so základnými princípmi právnej istoty. K námietkam žalovanej súd uviedol, že pokiaľ by aj bolo preukázané, že orgán štátu schvaľujúci konkrétne vzorce produktov je zodpovedný za dôsledky spôsobené nesprávnou kalkuláciou poisťného, pre žalovanú by to neznamenal zánik nároku zo zmluvy, ktorou je viazaná, ale vznik jej nároku na náhradu škody proti štátu, čo však nebolo predmetom tohto konania. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a vzájomný návrh žalovanej, ktorý je potrebné upresniť, vylúčil na samostatné konanie.

Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 30. októbra 2013 sp. zn. 11 Co 299/2012 odmietol odvolanie proti výroku o vylúčení vzájomného návrhu na samostatné konanie, v ostatnej časti rozsudok súdu potvrdil. Ďalej

zaviazal žalovanú nahradiť žalobkyni trovy odvolacieho konania 79,58 €, ktoré bola povinná zaplatiť na účet právnej zástupkyne žalobkyne do troch dní. V odôvodnení odvolací súd uviedol, že napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. a odvolanie proti výroku o vylúčení nároku na samostatné konanie odmietol podľa § 218 písm. c/ O.s.p., lebo smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné. Odvolací súd sa plne stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa ako aj s dôvodmi, na ktoré poukázal. Vyslovil, že skutočnosti a námietky žalovanej uvedené v odvolaní nie sú dôvodné a spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku z hľadísk skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvého stupňa, preto uplatnené odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. a/, b/, c/, d/ a f/ O.s.p. nie sú dané. Žalovaná v odvolaní opakovane uvádzala námietky, s ktorými sa súd prvého stupňa náležite a správne vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku, a ktoré nijako nespochybňujú správnosť skutkových a právnych záverov vrátane záveru, že zrušenie poistnej zmluvy zo strany žalovanej je neplatné a k zániku poistenia z poistnej zmluvy uzavretej medzi účastníkmi 26. októbra 1999 v posudzovanom prípade nedošlo z dôvodu predpokladaného dohodou zmluvných strán v poistnej zmluve a Všeobecných poistných podmienkach pre životné poistenie žalovanej, ani zo žiadneho zákonného dôvodu, preto poistný vzťah medzi účastníkmi vyplývajúci zo zmluvy o poistení osôb č. X. z 26. októbra 1999 naďalej trvá. Ďalej vyslovil, že neobstojí námietka žalovanej, že došlo k zániku poistenia podľa § 575 Občianskeho zákonníka z dôvodu následnej nemožnosti plnenia spôsobenej zmenou právneho predpisu (zákona č. 95/2002 Z.z. o poisťovníctve v znení neskorších predpisov) po uzatvorení poistnej zmluvy a odvolací súd sa stotožňuje aj s názorom súdu prvého stupňa, že z tohto zákonného dôvodu k zániku poistenia v danom prípade nedošlo. Plnenie nie je nemožné, ak ho možno uskutočniť aj za sťažených podmienok, s väčšími nákladmi alebo až po dojednanom čase (§ 575 ods. 2 OZ). Žalovanou tvrdené skutočnosti sú subjektívnymi (ekonomickými) dôvodmi na jej strane, príp. dôvodmi na strane tretieho subjektu, a nepredstavujú objektívnu (všeobecnú) nemožnosť plnenia (nezávislú na osobe dlžníka ani na jeho vôli), ktorá by bola právnym dôvodom zániku dlžníkovej povinnosti svoj záväzok splniť v zmysle § 575 OZ. Dôsledky opatrenia Národnej banky Slovenska týkajúce sa prepočtu poistného produktu ÚDP-K a zmenu zákona o poisťovníctve, ku ktorej došlo po uzavretí zmluvy o poistení, žalovaná nesprávne premietla do záväzkového právneho vzťahu s poisteným (žalobkyňou) a predčasne jednostranne zrušila poistnú zmluvu aj napriek tomu, že mala viaceré možnosti, ako sa vysporiadať s daným stavom a zisteným porušením zákona č. 95/2002 Z.z. o poisťovníctve v znení zák. č. 8/2008 Z.z., avšak ako podnikateľský

subjekt v záujme svojho zisku k nim nepristúpila a situáciu riešila protiprávnym jednostranným (predčasným) zrušením poistnej zmluvy, keďže žalobkyňa nesúhlasila s navrhnutou zmenou poistných podmienok. V danom prípade záväzok žalovanej vyplývajúci z uzavretej poistnej zmluvy bol a je fakticky a právne splniteľný. Podľa názoru odvolacieho súdu samotný produkt ani právny vzťah z uzavretej poistnej zmluvy sa nedostal do rozporu so zákonom č. 95/2002 Z.z. o poisťovníctve v znení neskorších predpisov a výplata poistného plnenia podľa podmienok dohodnutých v poistnej zmluve nie je v rozpore s týmto zákonom ani so žiadnym právnym predpisom týkajúcim sa poistenia. Vyslovil, že odvolanie žalovanej nie je opodstatnené ani z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p., v rámci ktorých žalovaná nedôvodne vytýkala súdu prvého stupňa, že rozhodnutím o vylúčení vzájomného návrhu žalovanej na samostatné konanie jej odňal možnosť konať pred súdom, uprel právo na spravodlivé rozhodnutie, a v konaní došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie. Odvolací súd nezistil, že by konanie pred súdom prvého stupňa bolo z dôvodov uvádzaných žalovanou v odvolaní postihnuté procesnou vadou, ktorá by mala za následok nesprávnosť rozhodnutia. Nezistil ani taký nesprávny postup súdu prvého stupňa, ktorým by žalovanej bola odňatá možnosť konať pred súdom a znemožnená realizácia procesných práv priznaných jej Občianskym súdnym poriadkom a Ústavou Slovenskej republiky. Pokiaľ súd prvého stupňa rozhodol o vylúčení vzájomného návrhu žalovanej z 12. júna 2012 na samostatné konanie podľa § 112 ods. 2 O.s.p., v ktorom bude konať o tomto (vzájomnom) návrhu a po vykonanom dokazovaní o ňom rozhodne, týmto procesným postupom neodňal žalovanej možnosť konať pred súdom, ale postupoval v konaní v súlade so svojím oprávnením vyplývajúcim z § 112 O.s.p. a na základe vlastnej úvahy, ktorú odvolací súd nie je oprávnený preskúmať ani hodnotiť jej správnosť, lebo odvolanie proti uzneseniu, ktorým sa upravuje vedenie konania (akým je aj uznesenie o vylúčení nároku na samostatné konanie) nie je prípustné (§ 202 ods. 3 písm. a/ O.s.p.). Žalovaná v odvolaní napokon nedôvodne uplatnila tiež námietku, ktorou vytýkala súdu prvého stupňa neúplné zistenie skutkového stavu (do úvahy prichádzajúci odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Pokiaľ v odvolacom konaní predložila listinný dôkaz – list Národnej banky Slovenska č. O. z 30. júla 2012 (ktorý nemohol byť predložený v prvostupňovom konaní vzhľadom na dátum jeho vyhotovenia) na dôkaz svojho tvrdenia, že výšku poistného, ktorá sa premietla do poistnej zmluvy, stanovil v rámci kalkulácií sadzieb poistného vtedajší orgán štátnej správy nad poisťovníctvom, že stanovené sadzby poistného sa stali po ich schválení Ministerstvom financií Slovenskej republiky pre poisťovňu záväznými a preto bola povinná nesprávne kalkulácie prepočítať a prijať príslušné opatrenia, tento

listinný dôkaz navrhnutý žalovanou v odvolacom konaní (za podmienok uvedených v § 205a O.s.p.) nie je spôsobilý preukázať žiadnu právne významnú skutočnosť v právnom vzťahu medzi účastníkmi, preto jeho vykonanie pre zistenie skutkového stavu a rozhodnutie v prejednávanej veci nebolo potrebné (§ 213 ods. 4 O.s.p.). Žalovanou namietané skutočnosti a predložený listinný dôkaz nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku z hľadísk prijatých skutkových záverov a právneho záveru, že žalovaná aj napriek výsledkom kontroly vykonanej orgánom dohľadu bola povinná zotrvať v poistnom vzťahu so žalobkyňou za podmienok, aké boli dohodnuté poistnou zmluvou uzavretou 26. októbra 1999 a jednostranným úkonom (oznámením o zániku poistenia) neplatne ukončila zmluvný vzťah. Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 142 ods. 1 s použitím § 224 ods. 1 a § 151 ods. 1 prvá veta O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie. Namietala, že postupom súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.), konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. v spojení s § 118 ods. 2 O.s.p.) a napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). K odňatiu možnosti konať pred súdom malo dôjsť tým, že sudy pri vykonávaní dokazovania listinami nepostupovali správne podľa § 129 O.s.p., odvolací súd posúdil vec aj podľa ustanovenia § 797 a nasl. OZ a pritom nepostupoval podľa § 213 ods. 2 O.s.p. V dovolaní dovolateľka poukazovala na „podstatné“ skutkové okolnosti pri uzatváraní poistnej zmluvy v roku 1999, na zmenu poistného prostredia vplyvom objektívnych vonkajších zmien, ktoré považuje za zásadné a nesporné, z ktorých však sudy vyvodili nesprávne právne závery. Odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, pretože vec neposúdil komplexne. Dôsledkom nesprávneho úradného postupu nebol iba prípadný vznik nároku na náhradu škody na strane dovolateľky, ale aj jej prípadná povinnosť podľa § 412 OZ predchádzať vzniku akejkoľvek ďalšej škody na jej majetku. Záver odvolacieho súdu, že dovolateľka by mala dodržať poistnú zmluvu voči žalobkyňi v pôvodnej nezmenenej podobe a následnú škodu, ktorá dovolateľke vznikne, by mala dovolateľka uplatniť ako škodu voči štátu je neudržateľný, pretože toto by znamenalo sebapoškodzovanie dovolateľky. Dovolateľka napadla postup súdov, pretože odmietli vykonať podstatné a jediné dôkazy ňou navrhované a to dôkaz správnym spisom Ministerstva financií SR č. j. 52/1024/1995. Dovolaciemu súdu predložila ďalší listinný dôkaz – list

Národnej banky Slovenska č. O. z 2. decembra 2013, podľa ktorého „kalkulácie a sadzby poistného poistenia UDP-K bolo odsúhlasené Ministerstvom financií SR v rámci povoľovacieho konania a po vydaní povolenia sa stali pre poisťovňu záväznými. V ďalšom poukazuje na princípy európskeho zmluvného práva. Dovolateľka považuje rozhodnutia súdov za nepreskúmateľné, pretože sa v rozhodnutiach vôbec nezapodievali hodnotením dôkazu predloženým dovolateľkou – listom z 15. mája 2008 – „Prepočet a zvýšenie poistného k poistnému produktu UDP-K – odpoveď“. Dovolateľka poukázala, že v obsahovo podobnom spore vedenom na Okresnom súde v Košiciach I pod sp. zn. 19 C 209/2009 prebieha dovolacie konanie na NS SR pod č. k. 2 Cdo 110/2013, výsledok ktorého bude mať rozhodujúci vplyv na rozhodnutie v tejto veci. Dovolateľka žiadala, aby dovolací súd rozsudky súdov prvého stupňa a odvolacieho zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie alebo rozsudky zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol.

Žalobkyňa navrhla, aby dovolací súd dovolanie odmietol a zaviazal žalovanú nahradiť jej trovy dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Výroková časť dovolaním napadnutého rozsudku obsahuje niekoľko výrokov, ktorými 1/ odmietol odvolanie proti výroku o vylúčení vzájomného návrhu na samostatné konanie, 2/ v ostatnej časti napadnutý rozsudok potvrdil a 3/ o trovách odvolacieho konania. Dovolateľka napadla toto rozhodnutie v celom rozsahu, všetky jeho výroky. Prípustnosť proti nim posudzoval dovolací súd samostatne.

A/ Dovolanie žalovanej smeruje proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa. Podmienky prípustnosti dovolania smerujúce proti tomuto výroku sú uvedené v ustanovení § 238 O.s.p. V zmysle tohto ustanovenia platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je dovolanie

prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.). Dovolanie naopak nie je prípustné vo veciach upravených Zákonom o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov okrem rozsudku o obmedzení alebo pozbavení rodičovských práv a povinností, alebo o pozastavení ich výkonu, o priznaní rodičovských práv a povinností maloletému rodičovi dieťaťa, o určení otcovstva, o zapretí rodičovstva alebo o osvojení (§ 238 ods. 4 O.s.p.) ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desiatnásobok minimálnej mzdy (§ 238 ods. 5 O.s.p.).

Vo vzťahu k potvrdzujúcemu výroku vo veci samej by prípustnosť dovolania prichádzala do úvahy len vtedy, ak by odvolací súd v tomto výroku zároveň vyslovil prípustnosť dovolania z dôvodu, že po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, prípadne vtedy, ak by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4, o ktorú situáciu však v prejednávanej veci nejde. Rozhodnutie odvolacieho súdu v uvedenom výroku nevykazuje znaky ani jedného z rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p., preto prípustnosť dovolania z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku (§ 238 O.s.p.), ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. (v znení účinnom ku dňu podania dovolania). Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (t. j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, o prípad nedostatku návrhu

na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Dovolateľka procesné vady konania uvedené v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietala a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Prípustnosť dovolania žalovanej preto z týchto ustanovení vyvodit' nemožno.

So zreteľom na žalovanou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci jej súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že odvolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v súlade s právnymi predpismi a žalovanej neznemožnil uplatniť procesné práva priznané jej právnym poriadkom na zabezpečenie jej práv a oprávnených záujmov.

Žalovaná v súvislosti s tým namietala, že pri vykonávaní dokazovania listinnými dôkazmi nebol dodržaný správny procesný postup podľa § 129 O.s.p.

O tom, ako v tej-ktorej veci prebiehalo súdne konanie (vrátane dokazovania) na súdoch nižších stupňov, môže dovolací súd usudzovať len z obsahu spisu, osobitne zo zápisníc o súdnych pojednávaniach (viď § 40 ods. 1 O.s.p. a § 122 ods. 1 O.s.p.). V spise je na č. l. 444-447 zápisnica z pojednávania pred súdom prvého stupňa uskutočneného 28. júna 2012, z ktorej vyplýva, že súd na pojednávaní „oboznánil prednesy a vykonané dôkazy, oboznámil obsah listinných dôkazov, t. j. výtlačok z internetových výpisov z účtu žalobkyne č. l. 265-369, ďalej Princípy európskeho zmluvného práva na č. l. 393-404, odpoveď Národnej banky Slovenska adresovanej Krajskému súdu v Bratislave z 8. februára 2012, tlačové správy Národnej banky Slovenska z 22. mája 2008, 30. apríla 2008 a odpoveď Národnej banky Slovenska adresovanú Okresnému súdu Košice I z 8. marca 2011. Takáto protokolácia priebehu konania nedáva dostatočný podklad pre záver, či dokazovanie listinnými dôkazmi, ktoré sú v spise založené, bolo vykonané v súlade s § 129 O.s.p. Avšak, i keby prípadne nešlo len o nevýstižnú protokoláciu dokazovania vykonaného v súlade so zákonom, ale o správnu, skutočnému priebehu dokazovania zodpovedajúcu protokoláciu postupu priečiaceho sa ustanoveniu § 129 O.s.p., vykazoval by procesne nesprávny postup súdu prvého stupňa znaky iba tzv. procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (ktorá prípustnosť dovolania nezakladá), nie procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

V dovolaní sa tvrdí, že súdy nevykonali všetky dôkazy potrebné na úplné a správne zistenie skutkového stavu. K tomu najvyšší súd uvádza, že už v R 37/1993 zaujal názor, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení, nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. K rovnakému záveru dospel najvyšší súd aj v rozhodnutí R 125/1999, v ktorom uviedol, že ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nemožno to považovať za odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Treba tiež pripomenúť, že význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu – inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (por. I. ÚS 52/03).

Vzhľadom na argumentáciu dovolateľky najvyšší súd uvádza, že súd neodníme účastníkovi možnosť pred ním konať ani tým, že nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky

dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Rozhodnutie súdu, ktorého podkladom sú dôkazy nesprávne vyhodnotené, môže byť prípadne z tohto dôvodu vecne nesprávne, avšak táto skutočnosť sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. Aj ústavný súd už vysvetlil, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). V prípade nesprávnosti hodnotenia dôkazov nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. (viď aj R 42/1993).

Z dovolania vyplýva názor žalovanej, že súdy nezistili v potrebnom rozsahu skutkový stav. Namietaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení nie je ale procesnou vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. (výlučne ktorá by, ako už bolo uvedené, mohla v danom prípade založiť prípustnosť dovolania žalovanej). Vytýkaná neúplnosť alebo nesprávnosť by mohla byť (prípadne) spojená s procesnou vadou konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., vada tejto povahy ale prípustnosť dovolania nezakladá.

Dovolateľka ďalej uviedla, že rozhodnutia súdov nie sú dostatočne odôvodnené, sú nepresvedčivé a nepreskúmateľné.

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že vyššie uvedená námietka dovolateľky taktiež nie je dôvodná.

Vady konania vymedzené vo vyššie citovaných častiach ustanovení § 237 O.s.p. sú porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I. ÚS 226/03) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka; porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite, skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. a zároveň aj dôvodnosť podaného dovolania.

Ústavný súd podľa konštantnej judikatúry (pozri IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne, zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a ochranou proti takému uplatneniu (I. ÚS 241/07).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku (v danom prípade aj s poukazom na § 211 O.s.p.) súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie uznesenia bolo presvedčivé.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvého stupňa zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, prečo žalobe vyhovel. Rovnako odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil (aj s poukazom na obsah a dôvodnosť odvolania). Ich rozhodnutia nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súdy sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlili od znenia príslušných ustanovení a nepopreli ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ/ka

sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu (napr. I. ÚS 188/06).

K námietke žalovanej, že napadnuté rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď aj R 43/2003 a R 54/2012). Nejde totiž o vadu konania vymenovanú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol upravený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Námietku žalovanej, že odvolací súd porušil ustanovenie § 213 ods. 2 O.s.p., pretože vec v odvolacom konaní posúdil aj podľa ustanovení § 797 a nasl. OZ dovolací súd považuje za neopodstatnenú. Súd prvého stupňa posúdil vec aj podľa ustanovenia § 797 ods. 1 až 3 OZ, pričom odvolací súd sa vôbec neodchýlil od právneho posúdenia veci súdom prvého stupňa.

Možno teda zhrnúť, že napadnutý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu o potvrdení rozsudku súdu prvého stupňa nevykazuje znaky ani jedného z rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené.

B/ Prípustnosť dovolania žalovanej proti výroku o odmietnutí odvolania proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o vylúčení vzájomného návrhu na samostatné konanie a výroku o trovách odvolacieho konania treba posudzovať podľa § 239 O.s.p. Ide totiž o rozhodnutia, ktoré majú povahu uznesenia v zmysle § 167 ods. 1 O.s.p. a to aj v prípade, že sú pojaté do rozsudku vo veci samej. Ani v takomto prípade nezmení rozhodnutie o odmietnutí odvolania proti rozhodnutiu o vylúčení vzájomného návrhu na samostatné konanie a rozhodnutie o trovách konania svoju procesnú povahu a preto z hľadiska prípustnosti dovolania treba na nich hľadiť ako na uznesenia.

Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. (v znení účinnom v čase podania dovolania), je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo

potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. (v znení účinnom v čase podania dovolania) ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením. Ako je ale výslovne uvedené v § 239 ods. 3 O.s.p., ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide (medziiným) o uznesenie o trovách konania. Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. teda vylučuje prípustnosť dovolania žalovanej proti výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania. Keďže vo vzťahu k výroku o trovách konania, nebola preukázaná procesná vada konania zakladajúca zmätočnosť, nemožno prípustnosť dovolania proti tomuto výroku vyvodit' ani z § 237 O.s.p.

Vzhľadom na vyššie uvedené dovolanie nie je prípustné ani proti výroku odvolacieho súdu o odmietnutí odvolania proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o vylúčení vzájomného návrhu na samostatné konanie.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu (§ 239 O.s.p.), ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie proti tomuto výroku nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. (v znení účinnom v čase podania dovolania).

Dovolatel'ka procesné vady konania uvedené v § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietala a ich existenciu nezistil ani odvolací súd. Prípustnosť dovolania žalovanej preto z týchto ustanovení vyvodit' nemožno.

So zreteľom na žalovanou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanvej veci jej súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Dovolaateľka v súvislosti s tvrdením procesnej vady v zmysle § 237 O.s.p. namietala, že súd pri rozhodovaní sa vôbec nezaoberal kompenzačnou námietkou žalovanej na zaplatenie dlžného minulého poistného vo výške 14 284 Sk, nevykonal ňou navrhnuté dôkazy, preto je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné.

V tejto súvislosti rozhodnutie odvolacieho súdu aj v tejto časti nemožno považovať za svojvoľné, resp. arbitrárne. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že procesným rozhodnutím súdu prvého stupňa o vylúčení vzájomného návrhu na samostatné konanie podľa § 112 ods. 2 O.s.p. nebola žalovanej odňatá možnosť konať pred súdom. O tomto vzájomnom návrhu bude rozhodované v samostatnom konaní. Odvolací súd nie je oprávnený preskúmať ani hodnotiť správnosť úvahy súdu prvého stupňa, pretože odvolanie proti uzneseniu, ktorým sa upravuje vedenie konania (akým je aj uznesenie o vylúčení návrhu na samostatné konanie) nie je prípustné podľa § 202 ods. 3 písm. a/ O.s.p.

V konečnom dôsledku možno konštatovať, že dovolaateľka nebude ukrátená na svojom práve, pretože o jej vzájomnom návrhu, ktorý doposiaľ nie je zrejмый (v podaní na č. 1. 381-382 žalovaná žiadala, aby súd určil, že poistný vzťah medzi žalobkyňou a žalovanou podľa zmluvy č. X. z 19. októbra 1999 trvá a žalovaná má voči žalobkyňi právo na poistné vo výške 14,9040 € mesačne od uzavretia poistenia do 20.10.2009, alebo pre prípad, že súd prvý petit zamietne, aby rozhodol tak, že určuje, že poistný vzťah medzi žalobkyňou a žalovanou podľa poistnej zmluvy č. X. z 19. októbra 1999 trvá a žalobkyňa má voči žalovanej právo na poistnú sumu pre prípad dožitia sa konca poistenia vo výške 1 528,7741 €, alebo pre prípad, že súd prvý aj druhý petit zamietne, aby rozhodol tak, že určuje, že poistný vzťah medzi žalobkyňou a žalovanou podľa poistnej zmluvy č. X. z 19. októbra 1999 v časti poistenia rizika smrti trvá a v časti poistenia dožitia sa konca poistenia zanikol. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňi bezdôvodné obohatenie vo výške časti poistného uhradeného žalobkyňou za poistenie rizika dožitia sa konca poistenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku, alebo pre prípad, že súd prvý, druhý alebo tretí petit zamietne, aby rozhodol tak, že určuje, že poistný vzťah medzi žalobkyňou a žalovanou podľa poistnej zmluvy č. X. z 19. októbra 1999 trvá a žalobkyňa má voči žalovanej právo na poistnú sumu pre prípad dožitia sa konca poistenia vo výške určenej súdom, kým v dovolaní uvádza, že ide o kompenzačnú námietku voči žalobkyňi, ktorá spočíva v uplatnení si dlžného poistného vo výške 14 284 Sk), bude súd konať a rozhodovať v samostatnom konaní.

Pri rozhodnutí o dovolaní proti uvedenému výroku rozhodnutia odvolacieho súdu dovolanie nie je prípustné podľa § 239 O.s.p., najavo nevyšli ani vady uvedené v § 237 O.s.p., dovolací súd aj v tejto časti dovolanie ako procesne neprípustné odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Dovolanie smeruje aj proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v sume 760,22 €.

V zmysle ustanovenia § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s ustanovením § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. dovolací súd odmietol dovolanie žalovanej smerujúce voči výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania, nakoľko touto časťou dovolania napadnuté rozhodnutie má povahu uznesenia (§ 167 ods. 1 O.s.p.) a prípustnosť dovolania proti nemu vylučuje ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. Keďže ani vo vzťahu k tomuto výroku nevyšla najavo procesná vada vedúca k zmätočnosti, nemožno prípustnosť dovolania proti nemu vyvodiť ani z § 237 O.s.p.

V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky preto zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyni (do rúk jej právneho zástupcu – § 149 ods. 1 O.s.p.) trovy dovolacieho konania pozostávajúce z dvoch úkonov právnej pomoci – príprava a prevzatie právneho zastúpenia, vyjadrenie k dovolaniu žalovanej z 3. marca 2014, v sume 61,87 € za jeden úkon právnej pomoci spolu 117,38 € (podľa § 11 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov) a 2 x režijného paušálu v sume 8,04 € (§ 16 ods. 3 cit. vyhlášky), teda spolu 139,92 €, do troch dní.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. februára 2015

JUDr. Viera Petříková, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová